

L'HORA NOVA

Pau Casals al costat del poble català

S'assegura que el públic presta sempre la major atenció a tot el que procedeix dels artistes als quals honora. Quan Toscanini es va negar ja fa alguns anys, a Itàlia, a interpretar com a preludi del seu concert, l'himne feixista, hom «disculpà», generalment, el gran director d'orquestra. Les «altres» classes de la societat francesa tan dispostes a aplaudir un Casals, un Thibaud, un Cortot, hauran experimentat el mateix disgust en assabentar-se de que Pau Casals no es troba entre els admiradors de Franco. Un setmanari anglès reproduïx una interview del cèlebre violoncellista català, que ha posat a la disposició del govern del poble, la major part de la seva fortuna. — «Jo era un dels homes més rics de Barcelona, diu Casals. Però sóc un treballador manual i com a tal, estretament associat al moviment democràtic. Per això el govern de la Generalitat em va demanar que posés el meu art al seu servei. Abans d'esclatar la guerra civil m'havia esforçat ja en servir els meus compatriotes. No sóc més que un artista. Però no puc suportar en silenci les acusacions que hom ha dirigit contra el poble català, que no té cap responsabilitat en la guerra civil, i que realitza actualment sacrificis heroics. En altre temps hi havia diferències entre els catalans i els espanyols. Ara Catalunya i Espanya estan íntimament i jo em sento cada vegada més espanyol i més català». Casals reconeix que la seva pròxima tournée tindrà el caràcter d'una manifestació de propaganda «Com podia ésser altrament, havent-se publicat mantes vegades que jo havia estat assassinat pels «roigs»? Almenys demostraré que encara sóc viu!... Hom li demana si pensa adoptar una actitud neutral en el conflicte i respon ràpidament. — «Neutral? De cap manera! M'és impossible aprovar l'actitut d'alguns catalans que en el moment de perill abandonen llur país i fugen a l'estranger. Sé que podria viure en qualsevol lloc

(Passa a la pàg. 3)

ACTITUDS

No es pot capir amb quin fi algú, que es diu antifeixista, preté desohesionar les forces que estan bregant per a l'abolició de la guerra a les terres d'Ibèria i perquè suri ben aviat el triomf de la noble causa de la Democràcia que és la causa dels treballadors de tot el món. Considerem que no hi ha res tan inhumà i tan traïdor en aquestes hores del present com l'acció constant de qualques grups que sense adonar-se del que avui ens dicta la realitat, volen imposar de totes passades allò que és el seu criteri particularista. Ara cal, més que mai, i no res més, l'acció comuna, l'implantació de les normes governamentals i no cap altres. Massa han durat i duren ja, amb descrèdit nostre i en perjudici de tots, les actituds incontrolades, les que porten a terme partits polítics o fraccions d'aquests, oblidant-se de l'existència d'uns Governos i de que la única missió seva, la que els corresponia i la que els correspon, és una sola: l'obediència.

Més de sis mesos de l'existència de la nostra guerra, amb totes aquelles conseqüències doloroses de vides segades en plena joventut i en plena vigoria, avalen aquests planys nostres i aquestes acusacions que acabem de fer. Primer que tot, la guerra. No hi fa res que ho hàgim de repetir a cada instant. Fos quina fos la formació dels governs responsables de l'Estat espanyol, encara que estessin integrats per elements pertanyents a una sola organització antifeixista, la missió de tots els altres, de tots els restants del seu bloc, sempre hauria d'ésser, en bona norma i en bona correspondència i en compliment exacte del que diem posseir, el nostre anhel antifeixista, la d'acatament a totes les seves disposicions, llevant-se tothom — tothom — el seu egoisme personal o de partit.

Vàrem dir un altre dia, fa temps, que a voltes — massa sovint — es pensava poc en la guerra i excessivament amb els problemes petits de la reraguarda. No duia pressa la col·lectivització ni la socialització de certes indústries que en el règim en què vivien a ningú perjudicaven. En canvi, la constitució immediata d'un exèrcit regular amb comandament únic, dirigit per tècnics i no per caps civils de columnes, sense que pertanyés a cap grup o organització sindical o política i sí al poble, a l'Estat legal espanyol i més concretament a la massa antifeixista espanyola, això sí que convenia com convé encara a aquells llocs del front de brega, on no hi ha la veu del tècnic que organitzi les operacions, la veu necessària per al bé de la nostra Causa.

Desenganyem-nos. Els conflictes dels pobles com el nostre, de més de vint milions d'habitants, no poden tractar-se lleugerament ni menys entretenir-se a fer provatures, mentre duren i tenen l'enorme gravetat que tenen. L'enemic pressiona i té l'apoi decidit dels pobles feixistes rics, en bon armament, el més necessari per les guerres modernes del present. Cal posar els peus a terra, com vulgarment es diu, i sentir del tot la realitat viva del present. I fer el que precisi per al nostre triomf, que sense ell res sòlid podríem crear.

J. C. R.